Dosarul nr. 3-327/2021
2-21018801-12-3-05022021

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

30 aprilie 2026 mun. Chișinău
Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani)
În componența:
Președintele ședinței, judecător Cristina Panfil
Grefier Eugenia Dîrțu

examinând în ședință de judecată publică, cauza de contencios administrativ intentată la acțiunea depusă de Statnîi Roman împotriva Procuraturii Generale cu privire la contestarea actului administrativ individual defavorabil.

c o n s t a t ă :

Argumentele participanților la proces:

La data de 05 februarie 2021, Statnîi Roman s-a adresat cu acțiune în contencios administrativ (concretizată ulterior) împotriva Procuraturii Generale cu privire la contestarea actului administrativ individual defavorabil.

În motivarea poziției sale, a indicat că, prin Decretul Președintelui Republicii Moldova 1334-VIII din 29 noiembrie 2019 Alexandr Stoianoglo a fost numit în funcția de Procuror General.

Ulterior, la 03.12.2019 prin scrisoarea cu nr.11-2d/19-4628 Procurorul General Alexandr Stoianoglo a solicitat, făcând trimitere la art.11 alin.(l) lit. c) din Legea cu Privire la Procuratură nr.3 din 25.02.2016 și art.52-53[1] din Codul de procedură penală, prezentarea către data de 06 decembrie 2019 a unui raport complex privind activitatea procuraturii Anticorupție pentru perioada 01.01.2016-prezent.

Concomitent prin aceeași scrisoare Procurorul General a solicitat ca raportul să conțină un compartiment special privind cauzele de rezonanță social sporită, fabula în formă de sinteză, etapa desfășurării urmăririi penale, soluții (fiind aduse mai multe exemple inclusiv s-a referit și la infracțiunile comise de către judecătorii din cadrul Curții Supreme de Justiție (Oleg Sternioală)).

A menționat că, în conformitate cu prevederile art.5 alin.(4) din Legea cu privire la procuraturile specializate ”Procurorul-șef al procuraturii specializate transmite Procurorului General, anual, pînă în data de 15 februarie a anului în curs, un raport despre activitatea procuraturii specializate în anul precedent. Raportul este plasat pe pagina web oficială a procuraturii specializate.”

Mai mult, conform art.2 al aceleiași legi "Procuratura specializată este o entitate independentă în cadrul Procuraturii, care își desfășoară activitatea în baza principiilor de organizare și de activitate a Procuraturii și a procurorului, prevăzute de Legea cu privire la Procuratură.

Activitatea procuraturii specializate este organizată și coordonată de către procurorul-șef al procuraturii specializate.

Procurorii din cadrul procuraturii specializate sânt independenți procesual în condițiile stipulate de Codul de procedură penală al Republicii Moldova și de Legea cu privire la Procuratură."

Conform art. 3 alin. (4)-(6) din Legea cu privire la Procuratură, procurorul își desfășoară activitatea în baza principiilor legalității, imparțialității, rezonabilității, integrității și independenței procesuale, care îi oferă posibilitatea de a lua în mod independent și unipersonal decizii în cauzele pe care le gestionează.

Independența procesuală a procurorului este asigurată prin garanții care exclud orice influență politică, financiară, administrativă sau de altă natură asupra procurorului legată de exercitarea atribuțiilor sale.

În condițiile prevederilor art. 13 din aceiași lege și ale Codului de procedură penală, activitatea procurorului poate fi supusă controlului din partea procurorului ierarhic superior și a instanței judecătorești.

Potrivit art.13 alin.(1) din Legea cu privire la Procuratură ierarhia procesuală a procurorilor și atribuțiile procurorului ierarhic superior sânt stabilite de prevederile Codului de procedură penală.

În continuare, la 09.12.2019 Procurorul General a semnat Dispoziția nr. 75/33 prin care a dispus supunerea controlului activității Procuraturii Anticorupție 01.01.2016-20.12.2019.

Potrivit pct.3 a dispoziției semnate Grupul de control urma să-și desfășoare activitatea în perioada 09.12.2019-20.12.2019, iar, potrivit pct.5 a dispoziției amintite rezultatele controlului urmau să fie raportate de către responsabilii grupului de control direct Procurorului General către 27.12.2019.

Perioada controlului fiind prelungită prin dispoziția Procurorului General nr.83/33 din 28 decembrie 2019.

Ulterior Procurorul General Alexandr Stoianoglo a ieșit în spațiul media și a insinuat precum că în cadrul controlului desfășurat la Procuratura Anticorupție ar fi fost depistate multiple încălcări grave și că activitatea Procuraturii Anticorupție în general și a procurorului Șef al Procuraturi Anticorupție Viorel Morari în special ar fi una nesatisfacătoare. Vezi: http://www.procuratura.md/md/newslst/1211/1/8211/

A menționat faptul că în discursul său prezentat instituțiilor media aferent rezultatelor controlului efectuat nu erau descrise situații care a fi avut loc în dosarele instrumentate de reclamant.

Totodată deși în discursul său Procurorul General a punctat că: "Am intervenit selectiv, reieșind din anumite criterii de prioritizare, având la bază gravitatea încălcărilor drepturilor omului și am constatat că, din ceea ce s-a reușit de controlat, pe majoritatea cauzelor s-au depistat încălcări destul de grave."

De facto, s-a urmărit verificarea activității și sancționarea anumitor procurori din cadrul Procuraturii Anticorupție, a celor care au fost etichetați de mass media ca apropiați a Procurorului Șef al Procuraturii Anticorupție d-lui Viorel Morari.

În susținerea ipotezei înaintate punctează următoarele: Odată cu demararea acțiunilor de control membrii Grupului de control au solicitat și li-sa oferit pentru control cauzele penale instrumentate de Procuratura Anticorupție.

În urma efectuării controlului cauzelor penale solicitate și remis, a fost întocmită nota intermediară care și a fost prezentată instituțiilor media, insinuându-se "grave încălcări" (ex. lipsa cărorva registre și insuficiența controlului din partea procurorului conducător asupra procurorilor din subordine, pretinsa ilegalitate a cărorva măsuri speciale de investigație)

Conferința de presă din 20.01.2020. În continuare, la 17.01.2020 prin scrisoare nr.542, în afara perioadei de control, adjunctul interimar al Procurorului șef al Procuraturii Anticorupție Vladislav Cojocaru a remis în adresa dlui Ruslan Popov, adjunct al Procurorului General, 45 (patruzeci și cinci) de dosare dintre care 34 de dosare cu soluții adoptate de subsemnat, pe două cauze soluțiile fiind adoptate de procurorul Vladislav Bobrov și nouă cauze pe care s-a expus procurorul Mihail Ivanov.

Suplimentar, 23.01.2020 prin scrisoare nr.797, de asemenea în afara perioadei de control, adjunctul interimar al Procurorului șef al Procuraturii Anticorupție Vladislav Cojocaru a remis în adresa dlui Ruslan Popov, adjunct al Procurorului General încă 34 de dosare soluțiile pe care fiind adoptate de procurorul Dorin Compan.

La solicitările procurorilor vizați de a explica necesitatea remiterii în afara perioadei de control, anume a dosarelor exercitate de acești procurori, procurorul adjunct interimar a ezitat să răspundă, făcând trimitere la indicațiile primite de la conducerea Procuraturii Generale.

Astfel, presing-ul existent în rândurile Procurorilor din cadrul procuraturii Anticorupție s-a intensificat, inclusiv odată cu reținerea Procurorului Șef al Procuraturii Anticorupție Viorel Morari cel care s-a opus efectuării controlului.

Toate acestea probează alegațiile reclamantului că cererea de demisie depusă la 10.02.2020 a fost generată de violența psihică aplicată în privința ultimului de către Procurorul General Alexandr Stoianoglo, ceea ce subminează principiul libertății personale și impune catalogarea ordinului Procurorului General nr.237-p din 11.02.2020, ca act emis cu doi și deci lovit de nulitate adică pasibil de a fi anulat.

Un alt aspect important în susținerea ipotezei că ordinul criticat urmează a fi anulat ca emis cu încălcarea principiului securității raporturilor juridice, adică prin aplicarea violenței psihice este și aceea că, la 16.12.2019 ora 21:30 Procurorul General a fost invitat în cadrul emisiunii ”Politica cu Natalia Morari” la postul de televiziune TV8, unde pe lângă altele a insinuat precum că procurorul care a instrumentat cauza penală care viza agentul economic care deține marca Comercială ’’VENTO” la exercitarea urmăririi penale ar fi admis multiple încălcări al legislației în vigoare.

În alocuțiunea s-a Procurorul General a numit acțiunile procurorului de caz ca ilegale, iar deținerea inculpatului Borș Igor în stare de (arest pe perioada urmăririi penale drept una contrară legii.

Alegațiile Procurorului General contravin situației de fapt, or acestea au fost lansate fără a lua în calcul, că acțiunile procurorului de caz au fost supuse verificării de către instanța de judecată prin decizii definitive a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău.

Mai mult, demersurile privind prelungirea termenului de menținere în stare de arest a inculpatului Borș Igor, începând cu luna a șasea, ar fi fost încuviințate în scris pînă a fi depuse de către procuror în instanță, de către Procurorul General din acea perioadă Eduard Harunjen cît și de unul din adjuncții săi Mircea Roșioru care și la moment deține funcția de Procuror General - adjunct (acțiuni reglementate la art. 186 alin. 10^1 din Codul de Procedură penală).

Concomitent, a menționat faptul că la 15.08.2019 cu nr.36-31/15 în cancelaria Procuraturii Generale a fost înregistrată adresarea deputatului în parlament - Alexandru Sliusari, formulată la solicitarea inculpatului Igor Borș, aferent acțiunilor pretins ilegale ale procurorului de caz posibil admise la exercitarea urmăririi penale care viza agentul economic care deține marca Comercială ”VENTO” și inculpatul Igor Borș.

Pe marginea sesizării formulate Inspecția procurorilor a Procuraturii Generale, a efectuat un control, conform prevederilor Regulamentului cu privire la organizarea, competența și modul

de funcționare a Inspecției procurorilor, unde la 11.109.2019 a dispus, în lipsa temeiului de tragere la răspundere disciplinară a procurorului în Procuratura Anticorupție Roman Statnîi, procedura disciplinară în privința numitului de încetat. Despre decizia adoptată de informat părțile interesate. Copia decizii de remis Procurorului General.

A menționat că potrivit art.89 din legea cu privire la Procuratură anume colegiul de disciplină și etică examinează cauzele disciplinare inițiate împotriva procurorilor, primite de la Inspecția procurorilor, și aplică, după caz, sancțiuni disciplinare.

Concomitent urmează a fi punctat faptul că prin scrisoarea nr.1751 din 15.02.2019 cauza penală nr.2019978028 în care este vizat inculpatul Igor Borș a fost remisă pentru examinare în fond în adresa instanței de judecată, ceea ce impunea potrivit prevederilor art.297 alin.(4) CP PM formularea de către inculpat plângerilor în adresa instanței de judecată.

Cauza penală nr.2019978028 a fost disjunsă din materialele cauzei penale 201997020 care a fost începută la 17.01.2018 pe faptul spălării de bani, adică convertirea și transferul bunurilor în proporții deosebit de mari, de către persoane care știu că acestea constituie venituri ilicite, în scopul de a tăinui și deghiza originea ilicită a bunurilor, de a ajuta persoane, implicate în comiterea infracțiunii principale de a se sustrage de la consecințele juridice ale acestor acțiuni, precum și dobândirea, deținerea și utilizarea bunurilor de către o persoană care știe că acestea constituie venituri ilicite, participând la asociere/înțelegere prin acordarea de asistență, ajutor și sfaturi - infracțiune prevăzută de art. 243 alin.(3) lit. b) din Codul penal.

Prin ordonanța procurorului adjunct a Procurorului Anticorupție Ion Muntean din 15.08.2019, cauza penală nr. 20199780202 a fost retrasă din gestiunea reclamantului și transmisă pentru continuarea urmăririi penale către Organul de Urmărire penală al CNA, conducător al urmăririi penale fiind numit Procurorul în Procuratura Anticorupție Nicolae Mătăsaru, iar ulterior conducător al urmăririi penale fiind numită Procurorul Cristina Glatcov.

Astfel reclamantul fiind înlăturat începând cu data de 15.08.2019 de la exercitarea urmăririi penale pe această cauză penală.

În cadrul acestei cauze penale prin ordonanța motivată a procurorului din 06 martie 2018, cet.Borș Andrian a fost pus sub învinuire incriminându-i-se comiterea infracțiunii prevăzute de art.243 alin.(3) lit. b) din Codul penal, adică spălare de bani.

La 07 martie 2018 prin ordonanța procurorului, în conformitate cu prevederile art. art.52, 255, 166,167, 169 din Codul de Procedură penală, a fost dispusă reținerea persoanei pentru a fi pusă sub învinuire.

Prin ordonanța motivată a procurorului din 07.03.2019 s-a dispus căutarea cet.Borș Andrian.

Ulterior prin încheierea judecătorului de instrucție nr.14-65/18 din 12.03.2018 în privința învinuitului Borș Andrian a fost aplicată măsura preventivă arestarea preventivă (în contumacie) pe o perioadă de 30 de zile. Cu calcularea termenului din data reținerii acestuia.

Încheierea de aplicare a măsurii preventive a fost contestată Curții de Apel Chișinău, care prin decizie 14r-252/18 din 28.03.2018 a dispus respingerea recursului avocatului.

Acțiunile de căutare fiind puse în sarcina Centrului Național Anticorupție.

Mai mult, prin ordonanța motivată din 04.11.2019 procurorul Cristina Gladcov, acționând în conformitate cu prevederile art.art.52 alin. (1) pct. 2,6,7,17,23), 255, 281, 282, 283 din Codul de procedură penală, art. 113 din Codul penal, a dispus: 1. A califica oficial în cauza penală nr.2018978020, faptele comise de cet.Borș Andrian ca evaziune fiscală a întreprinderilor și spălare de bani, infracțiuni prevăzute de art.art.42 alin.(3); 244 alin.(2) lit.b); 243 alin.(3) lit.b) din Codul penal. 2. Punerea sub învinuire a cet. Borș Andrian incriminându-i comiterea

infracțiunilor prevăzute de art. art.42 alin.(3); 244 alin.(2) lit.b); 243 alin.(3) lit.b) din Codul penal. 3. Înaintarea învinuirii cet.Borș Andrian.

Prin decizia colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 05.12.2019, examinând chestiuni aferent măsurii preventive aplicate în privința învinuitului Borș Andrian, s-a dispus menținerea măsurii preventive aplicate - arestarea preventivă.

Cu toate acestea, prin încheierea din 13.01.2020 a judecătorului din cadrul judecătoriei mun. Chișinău sediul Ciocana, Papuha Sergiu a fost admisă cererea avocatului Victor Munteanu în interesele lui Borș Andrian fiind înlocuiră măsura preventivă arestarea preventivă cu liberare provizorie sub control judiciar.

Încheierea judecătorului nefiind contestată de procurorul de caz, din motivul imposibilității, Or cauza penală la acel moment se afla la Procuratura Generală, fapt despre care procurorul de caz a informat procurorul conducător prin raportul din 15.01.2020 cu nr.412.

Astfel, constat, cu părere de rău că Procurorul General în cadrul emisiunii a operat cu percepții sau informații denaturate, unilateral prezentate de subiecți interesați Or cauza penală despre care acesta a povestit la moment discursului se afla în instanța de judecată și acesta nu a avut acces la materialele acesteia și nici de la procuror de caz nu s-a solicitat careva explicații sau prezentare de acte.

Tot reclamantul sunt procurorul care am exercitat urmărirea penală pe cauza penală nr.***** care a fost pornită la 21.10.2019, conform elementelor infracțiunii prevăzute de art.243 alin.(3), lit. b) din Codul penal, pe faptul spălării de bani.

Reclamantul susține că, a fost procurorul care a exercitat urmărirea penală pe cauza penală nr.2019978257, pornită la 14.11.2019 de către Procurorul General-interimar, conform elementelor infracțiunii prevăzute de art.330^2 alin.(2) din Codul penal pe faptul îmbogățirii ilicite.

În cadrul acestei cauze penale cet.Oleg Sternioală, ex-vice președinte al Curții Supreme de Justiție a avut calitatea procesuală de învinuit.

La 09.01.2020 în intervalul de timp 13:27-14:15, în cadrul acestei cauze penale a fost audită în calitate de martor cet.Tanase Aliona, care în discuție privată cu Procurorul de caz, în afara procesului penal, a comunicat îi este frică pentru integritatea fizică și psihică a sa și a membrilor familiei sale, datorită subiectului care este vizat în cadrul acestei cauze penale (cet.Oleg Sternioală, ex-judecător și ex-vice-președinte la Curtea Supremă de Justiție și ex-nănaș al său de cununie din căsătoria anterioară a sa cu numitul Verdeș Serghei insinuând influențe, cunoștințe cu persoane influente, disponibilul de mijloace financiare etc.) și că nu consideră oportun, reieșind din spirit de auto-apărare, să depună declarații în calitate de martor în cadrul acestei cauze penale, or în timpul apropiat Procurorul de caz sub paravanul controlului care se desfășoară la moment în cadrul Procuraturii Anticorupție va fi sancționat prin aplicarea sancțiunii - eliberarea din serviciu, iar pentru faptul dat învinuitul Sternioală Oleg a intervenit pe lângă persoane de rang înalt în cadrul Procuraturii Generale transmițându-le, în acest sens, pentru sancționarea procurorului sume de bani impunătoare.

Despre faptele menționate reclamantul a informat Procurorul General prin raportul înregistrat în cancelaria Procuraturii Anticorupție cu nr. 158pr/19 din 09.01.2020

Ulterior, la sfârșitul lunii ianuarie 2020 prin culisele Procuraturii Anticorupție a auzit despre faptul că în cadrul cărorva discuții Procurorul General ar fi fost nemulțumit de activitatea reclamantului și că reclamantul de comun cu alți colegi, încă trei la număr, ar trebui să plece din sistemul procuraturii ”de bună voie”, altfel vor fi inițiate în privința unora proceduri disciplinare soldate cu eliberarea din funcție sau chiar dosare penale, oricum cu detașarea din cadrul

Procuraturii Anticorupție în alte procuraturi pînă la definitivarea controalelor inițiate. Informațiile fiind prezente și în spațiul media.

Aceste insinuări nu le-a perceput ca amenințări din partea procurorului General, or informațiile care circulau nu puteau fi verificate și careva pretenții directe nu au fost formulate, or pe parcursul perioadei desfășurării controlului reclamantul nu a fost invitat de controlori pentru a-și prezenta poziția aferent pretinselor încălcări depistate.

Concluzia dată era bazată inclusiv de răspunsul formulat de Procurorul General expus reprezentaților mass-media, când a fost întrebat să confirme sau să infirme zvonurile apărute despre faptul că careva procurori ar fi somați să plece ''benevol" din sistem.

Astfel potrivit răspunsului dat Procurorul General a negat careva insinuări/somații privind plecarea din sistem.

Totodată, informațiile care apăreau cu regularitate în mijloacele mass-media și culoarele Procuraturii Anticorupție, îl făceau să creadă că totuși careva pretenții sunt și că în timpul apropiat acestea vor fi vociferate.

Inclusiv se făceau aluzii că pretențiile existente se referă la cauza penală vizând marca comercială VENTO, dar fiind sigur de faptul că acțiunile sale au fost supuse verificării a decis că așteaptă vociferarea pretențiilor de la persoane concrete din cadrul conducerii Procuraturii Generale.

Situația de presing psihologic existent și neliniște în rândurile procurorilor din cadrul Procuraturii Anticorupție creștea, or inclusiv în mijloacele media se insinua că ar fi pornite cauze penale în privința procurorilor din cadrul Procuraturii Anticorupție, fiind dispuse și desfășurându-se măsuri speciale de investigații.

Concluzii inclusiv generate și de afirmațiile Procurorului General după ședința Consiliului Superior al Procurorilor, care a sugerat că există mai multe cauze penale pornite și nu doar în privința procurorilor Băieșu și Bețișor și că acesta nu vrea să dea nume pentru a nu prejudicia urmărirea penală.

În continuare, la 04.02.2020 în sediul Procuraturii Generale începând cu ora 14:00 a avut loc ședința de totalizare a activității Procuraturii Anticorupție unde la finalul ședinței Procurorul General a dat citire pe o foiță de notițe numele a cinci procurori, cerându-le să plece benevol din sistem altfel o să fie "mai rău". Printre cei vizați s-a regăsit și familia reclamantului.

Reclamantul nu a participat la ședința de totalizare, însă mesajul Procurorului General i-a fost transmis de colegii care au participat.

Fiind întrebat de jurnaliști aferent solicitării sale ca unui procurori din cadrul Procuraturii Anticorupție să plece din sistem benevol, Procurorul General Alexandr Stoianoglo a confirmat solicitarea menționând precum că "nu are de ales".

Totodată potrivit textului publicației media Procurorul General a menționat că „Procuratura este plină de zvonuri despre cine, pe cine și când va concedia. Precizez, subsemnatul nu am dreptul să concediez procurori. Demisia poate fi sau de bună voie, sau ca urmare a unor proceduri disciplinare, care durează ani în șir".

Tot el a subliniat că nu are încredere în acești procurori, dar totuși nu dorește ca ei „să meargă ani la rând prin instanțele de judecată" și, în legătură cu aceasta, le-a propus să demisioneze de bună voie.

„Ca procurorul general, subsemnatul doar am spus aceasta, nu am impus pe nimeni, dar am propus [să demisioneze] de bună voie. Împotriva unora dintre ei vor fi deschise dosare penale și oricum voi suspenda atribuțiile lor", a menționat Stoianoglo.

Răspunzând la întrebarea reporterului dacă este vreo legătură dintre cerința de demisie a acestor procurori și dosarele pe care ei le gestionează, Stoianoglo a îndemnat „să fie prezentat măcar un dosar penal de rezonanță pe care ei l-au dus la bun sfârșit”,

„Ei pot doar să povestească, cum ani în șir au ținut oameni în arest. De la nimeni dintre ei nu am văzut fapte eroice”, a spus el.

Comentând cerința pe care a înaintat-o procurorilor de a înceta să comunice cu misiunile diplomatice, Stoianoglo a menționat că „ei au ales un asemenea mijloc de apărare”. Procurorii „se adresează către organizațiile internaționale și spun că sunt persecutați”.

„Noi nu suntem o organizație obștească. Doar procuratura generală este împuternicită să mențină relații cu misiunile diplomatice și organizațiile internaționale, prin intermediul structurilor specializate”, a spus procurorul general.

El a subliniat că toate acestea sunt pentru el „un pas deosebit de dificil, pentru că este vorba despre vieți omenești, despre familiile acestor persoane”. „însă reclamantul nu am de ales”, a concluzionat el.

La 07.02.2020 ora 15:30 (zi de vineri) a solicitat o întrevedere cu Procurorul General pentru a înțelege esența pretențiilor formulate.

În cadrul întrevederii care a avut loc în sediul Procuraturii Generale în biroul de serviciu a Procurorului General, a solicitat să îl informeze despre faptul, dacă sunt careva pretenții la activitatea sa în calitate de procuror, pentru că a auzit mai multe zvonuri despre careva eventuale pretenții.

Astfel, Procurorul General a insinuat pretinse încălcări admise de reclamant la instrumentarea cauzei penale vizând agentul economic care deține marca Comercială ”VENTO” și inculpatul Igor Borș.

Încercând să explice că pretențiile acestuia sunt neîntemeiate și că nu corespund realității fiind generate de ”gurile rele” și de penalii, care încercă să se răzbune, iar informația prezentată este denaturată fiind ruptă din context, Procurorul General nici nu a dorit să asculte argumentele, întrebându-l repetat dacă mai are alte argumente.

Tot atunci, i-a explicat că cauza penală este remisă în instanța de judecată și doar instanța poate să se expună asupra vinovăției inculpărilor și doar după aceasta vor putea reveni la legalitatea acțiunilor sale.

Mai mult, i-a comunicat că din cauza penală menționată a fost disjunsă o altă cauză penală în privința lui Borș Andrian și că aceasta mai mult de o jumătate de an nu se află la reclamant în procedură, fiind la un alt procuror din cadrul Procuraturii Anticorupție și că recent acesta, în general, a fost retrasă din procedura Procuraturii Anticorupție și transmisă PCCOCS dacă acțiunile mele sunt catalogate ca ilegale de ce alți procurori nu au adoptat soluții pe acesta.

La cele menționate, Procurorul General a comunicat că cauza penală se află la PCCOCS și că săptămâna viitoare va fi adoptată soluția de clasarea a urmăririi penale.

Atunci reclamantul i-a comunicat că soluția care urmează a fi adoptată posibil, pe viitor, o să fie de asemenea criticată și că procurorul care o va adoptat ar putea să se trezească în locul reclamantului.

Mai mult, i-a comunicat Procurorului General că potrivit informațiilor de care dispune, pentru soluționarea pozitivă a acestor cauze penale, vizând agentul economic care gestionează marca comercială VENTO și a fondatorilor - Borș Igor și Borș Andrian, s-au transmis mijloace bănești enorme și anume 1 200 000 euro. Astfel soluțiile eventual adoptate ar putea fi viciate.

Devenind iritat, Procurorul General l-a amenințat că dacă reclamantul este atât de insistent, insinuând că nu înțelege ce trebuie să fac, adică să plece de bună voie din sistem, săptămâna

următoare o să-i fie prezentate lista cu dosare penale în cadrul cărora reclamantul a adoptat soluții și pe care, după părerea lui, sunt probleme.

Auzind cele comunicate de Procuror General, reclamantul a replicat că la 04.02.2020 în cadrul ședinței de totalizare, acesta s-a spus în public că reclamantul urmează să-și depună demisia pentru că încălcările care au fost depistate în cadrul controlului nu sunt compatibile cu activitatea sa de procuror în continuare, astfel încălcările care i se insinuează urmau a fi cunoscute de el sau aduse la cunoștință pînă a fi denigrat în public în cadrul ședinței de totalizare, iar odată cu depistarea cărorva încălcări ar urma să-i ofere dreptul la replică și apărare, or prezumția de nevinovăție în privința procurorilor de asemenea este aplicabilă.

Fiind deranjat de cele replicate de reclamant, Procurorul General l-a amenințat că în caz contrar săptămâna imediat următoare în privința sa vor fi pornite proceduri disciplinare și va fi eliberat din funcție prin decizia comisie de etică și disciplină a Procuraturii Generale.

Nelăsându-se impresionat de amenințările Procurorului General a încercat, prin a insista, să înțeleg care sunt concret pretențiile față de reclamant și de ce nu a fost chemat pe perioada controlului de persoanele care efectuează controlul pentru explicații.

Astfel, Procurorul General l-a amenințat de asemenea și cu inițierea unor cauze penale în privința sa pentru că ar avea întrebări și în privința ”corupției” în raport cu reclamantul, încercând să obțină explicații, acesta i-a comunicat că sunt mai multe cauze penale, deciziile care îi par dubioase și că ar fi adoptate cu încălcarea legii.

Atunci reclamantul i-a comunicat că soluțiile adoptate sunt legale și că au fost adoptate în baza probelor acumulate la acel moment, iar dacă al moment au apărut circumstanțe noi sau recent descoperite nu are decât ca procuror ierarhic să intervină și să le anuleze cu dispunerea acțiunilor suplimentare, totodată insinuând că învinuirile aduse o să trebuiască să fie probate, or pentru condamnarea unui procuror ca și în situația oricărei persoane vorbe, insinuări și percepții nu sunt suficiente, și este nevoie de probe.

La finalul discuției a încercat să afle dacă în cazul în care nu va pleca din sistem ”de bună voie” ce se va întâmpla, la care Procurorul General Alexandr Stoianoglo, pe lângă cele amintite mai sus l-a amenințat că el oricum nu o să îl lase să activeze în cadrul Procuraturii Anticorupție și o să dispună delegarea sa în altă procuratură până la definitivarea controalelor disciplinare.

La întrebarea sa cât timp are pentru a se gândi, acesta i-a comunicat că i-a propus să plece demult, posibil ar putea fi deja târziu.

Astfel, reclamantul a părăsit sediul Procuraturii Generale în jurul orelor 16:30, unde a revenit în sediul Procuraturii Anticorupție, unde fiind impus de situația creată, fiind amenințat de Procurorul General, aflându-se sub influența stresului psiho-emoțional generat de discuțiile și amenințările Procurorul General descrise supra, a întocmit cererea de demisie.

<u>În continuare la 10.02.2020 ora 08:30 (zi de luni) a depus în cancelaria Procuraturii Generale cererea de demisie.</u>

<u>Ca rezultat la 11.02.2020 a fost emis ordinul Procurorului General nr.237-p din 11.02.2020</u> pe care-l consideră ilegal și pasibil de a fi anulat.

La 19.02.2020 Procurorul General în cadrul conferinței de presă a declarat precum că în urma controlului desfășurat la Procuratura Anticorupție și PCCOCS au fost inițiate 33 de proceduri disciplinare în privința a 24 de procurori, dintre care 10 de la Procuratura Anticorupție.

Prin răspunsul nr.33-1d/58 din 20.02.2020 oferit de Procurorul General la solicitarea Uniunii Avocaților, aferent carierei reclamantului, este indicat că pe parcursul activității în organele procuraturii Statnîi Roman nu a fost spus răspunderii disciplinare.

Totodată potrivit prevederilor art.48 din Legea cu privire la Procuratură procurorul împotriva căruia a fost depusă o sesizare, la etapa verificării acesteia, are dreptul: a) să cunoască conținutul sesizării; b) să prezinte explicații scrise și verbale; c) să prezinte probe care demonstrează sau infirmă anumite fapte invocate în sesizare sau care sînt relevante pentru examinarea sesizării; d) să fie asistat de un avocat sau de un reprezentant; e) să participe la examinarea cauzei disciplinare. (2) Procurorul împotriva căruia a fost depusă o sesizare, la etapa verificării acesteia, este obligat: a) să nu împiedice în niciun fel verificarea inițiată de inspector; b) să nu contacteze personal, nici prin reprezentant, cu autorul sesizării, decât în prezența inspectorului.

Astfel, constată că până la emiterea ordinului Procurorului General nr.237-p din 11.02.2020 careva proceduri disciplinare sau cauze penale în privința reclamantului nu au fost inițiate.

La 19.01.2021 a formulat și depus în cancelaria Procuraturii Generale cererea prealabilă prin care a solicitat anularea ordinului Procurorului General nr.237-p din 11.02.2020.

La 01.02.2021 prin scrisoarea nr.22-142/20-65 din 25.01.2021 a recepționat răspunsul la cererea prealabilă.

Potrivit răspunsului formulat cererea prealabilă a fost respinsă, invocându-se expirarea termenului de șapte zile pentru anularea cererii de demisie, iar caracterul forțat al concedierii nu s-ar fi confirmat.

Susține că, actul administrativ criticat ignoră principiul securității raportului juridic și de fapt urmărește, pe de o parte, scopul înlăturării din sistemul procuraturii în general și a Procuraturii Anticorupție în special a procurorilor incomozi, vocali și cu inițiativă, iar pe de altă parte se urmărește preluarea într-o formă excesivă a controlului activității procuraturii specializate.

Astfel, potrivit prevederilor art.30 din Codul administrativ cu referire la principiile de securitate a raporturilor juridice, potrivit cărora autoritățile publice nu pot întreprinde măsuri care să afecteze situațiile juridice definitive sau drepturile dobândite, decât în situații în care, în condițiile stabilite de lege, acest lucru este absolut necesar pentru interesul public.

Raporturile existente între procuror în calitate de angajat și Procuratura Generală în calitate de angajator sunt ghidate de prevederile generale de drept comun civil, Or potrivit prevederilor art. 97 din Legea cu privire la Procuratura dispozițiile legii se completează cu prevederile legislației muncii, cu reglementările de drept comun civile, contravenționale sau penale, după caz, în măsura în care acestea nu contravin legislației speciale care reglementează statutul și activitatea procurorilor.

Astfel pentru a putea vorbi despre valabilitatea/legalitatea actului juridic criticat (ordinul Procurorului General nr. 237-p din 11.02.2020) este necesară prezența ”inter alia” a voinței libere și neviciate pentru emiterea acestuia prin înaintarea cererii de demisie. Or, un act juridic valabil este acela care exprimă o voință juridică liberă, adică prezintă manifestarea de voință săvârșită cu intenția de a produce efecte juridice.

Una dintre condițiile de validitate ale consimțământului ar fi să fie exprimat cu intenția de a produce efecte juridice. Manifestarea voinței înseamnă seriozitate și intenție de a realiza un act de valoare juridică și de a se obliga prin efectele pe care acest act le produce. Nu este în prezența unei voințe în vederea producerii efectelor juridice în cazul în care aceasta a fost exprimată în lipsa voinței de a produce efecte.

Astfel, potrivit situației examinate cererea de demisie nu a fost exteriorizarea de voință de a întrerupe raporturile juridice de muncă, ci a înlătura presiunile psihice utilizate precum și a evita

producerea răului promis (inițierea procedurilor disciplinare cu ulterioara eliberare din funcție sau chiar pornirea cauzelor penale etc.)

Astfel, constrângerea prin violență a unei persoane în scopul de a-și manifesta într-un anumit sens voința, încalcă evident libertatea persoanei, aceasta acționând împotriva intereselor și aspirațiilor sale legitime.

Manifestarea de voință exteriorizată în acest mod este lipsită de valabilitate juridică, violența reprezentând, astfel, un viciu de consimțământ, Or consimțământul reprezintă voința internă de a încheia contractul, exteriorizată sau manifestată.

Consimțământul nu trebuie să fie viciat nici în conținutul său intelectual (precum eroarea și dolul) și nici în libertatea exercițiului său (prin violență) Exprimarea voinței trebuie să fie rezultatul unei hotărâri autonome, fără a fi în vreun fel influențată, fără a fi rezultatul unei constrângeri.

Violența reprezintă un viciu de consimțământ atunci când persoana este amenințată cu un rău în așa fel încât i se insuflă o temere care îl determină să consimtă la încheierea unui act juridic pe care altfel nu l-ar fi încheiat, în cazul dat formularea cererii de demisie care a generat emiterea ordinului de demisie.

Potrivit prevederilor art.342 din Codul Civil actul juridic încheiat în urma constrângerii prin violență fizică sau psihică poate fi declarat nul de instanța de judecată chiar și în cazurile cînd violența a fost exercitată de un terț. Violența este temei de anulare a actului juridic numai în cazul în care se demonstrează că este de natură să determine o persoană să creadă că ea, soțul, o rudă sau o altă persoană apropiată ori onoarea sau patrimoniul lor sînt expuși unui pericol iminent.

Voința este un fenomen complex atât din punct de vedere psihologic, cât și din punct de vedere juridic. Sub aspect juridic, voința este complexă, deoarece reunește în structura sa două elemente: consimțământul și cauza (scopul). Așadar, între voința juridică și consimțământ există o corelație de tipul întreg-parte.

Astfel, evidențiază două principii care cârmuiesc voința juridică: - principiul libertății actelor juridice civile (numit și principiul autonomiei de voință); - principiul voinței reale (numit și principiul voinței interne).

Principiul libertății actelor juridice civile este reglementat, în ceea ce privește contractele, conform căruia „părțile sunt libere să încheie orice contracte și să determine conținutul acestora, în limitele impuse de lege, de ordinea publică și de bunele moravuri”.

Analitic, conținutul principiului în discuție poate fi exprimat după cum urmează: - subiectele de drept civil sunt libere să încheie ori nu un act juridic civil; - în cazul în care încheie un act juridic civil, părțile sunt libere să stabilească, așa cum doresc, conținutul acestuia; - părțile sunt libere ca, prin acordul lor, să modifice actul juridic pe care l-au încheiat anterior; - părțile sunt libere ca, prin acordul lor, să pună capăt actului juridic pe care l-au încheiat anterior.

Mai mult, potrivit prevederilor art. 993 alin (7) din Codul Civil obligarea la încheierea unui contract este interzisă, cu excepția cazului în care obligația de a contracta este prevăzută de lege sau dacă reiese dintr-o obligație asumată benevol.

Astfel constată că voința/consimțământul reclamantului manifestat prin cererea de demisie a fost viciat prin aplicarea violenței psihice, ceea ce generează nulitatea absolută a actului emis în baza cererii sale de demisie și anume a ordinul Procurorului General nr.237-p din 11.02.2020, Or nulitatea este sancțiunea ce intervine în cazul în care, la încheierea actului juridic civil, nu se respectă dispozițiile legale referitoare la condițiile de validitate a actului juridic (indiferent că sunt condiții de fond sau condiții de formă).

Nulitatea intervine atunci când sunt încălcate normele juridice care reglementează condițiile de validitate a actului juridic.

Nulitatea de fond este acea nulitate care intervine în cazul lipsei ori nevalabilității unei condiții de fond a actului juridic civil (consimțământ, capacitate, obiect, cauză).

Astfel, susține că, cererea de demisie din 10 februarie 2020 nu a fost o manifestare liberă de voință prin care reclamantul a dorit să înceteze raporturile de muncă unde ultimul a activat o perioadă mai mare de 14 ani, ci un remediu final prin care s-a dorit a se pune capăt disconfortului continuu care persista la locul de muncă, punctul final critic fiind atacurile directe venite asupra reclamantului.

În acest sens menționează că în Hotărârea Explicativă a Plenului Curții Supreme de Justiție privind practica judiciară a examinării litigiilor care apar în cadrul încheierii, modificării și încetării contractului individual de muncă nr. 9 din 22.12.2014, s-a menționat (în continuare "Hot. CSJ nr. 9") ''Depunerea cererii de desfacere a contractului individual de muncă din proprie inițiativă nu întotdeauna conține, însă, voința reală a salariatului de a înceta raportul de muncă. Astfel, la examinarea cauzelor ce au ca obiect declararea nulității actului de demisie, instanța va verifica, în baza probelor prezentate, faptul dacă voința exprimată în cererea de demisie coincide cu voința reală a salariatului. în situația în care reclamantul va susține că cererea de demisie a fost depusă la insistența angajatorului, această circumstanță va fi supusă verificării, iar datoria de a dovedi îi va aparține reclamantului.".

Concomitent potrivit prevederilor art. 122 din Codul administrativ în cazurile expres prevăzute de lege, actele administrative individuale se contrasemnează de persoanele abilitate în privința legalității sau oportunității/ conținutului, iar alin.(3) al aceluiași articol indică că sancțiunea lipsei contrasemnării este nulitatea actului.

Astfel, examinând ordinul criticat, constată că acesta nu a fost supus contrasemnării ceea ce contravine inclusiv prevederilor pct.46-64 a Regulamentului privind actele normative ale procuraturii aprobat prin ordinul procurorului General nr.24/28 din 12.06.2018.

Potrivit art.58 alin (4) din Legea cu privire la procuratură nr.3 din 25 februarie 2016, ordinul Procurorului General privind eliberarea din funcție poate fi contestat în instanța de judecată în condițiile legii.

Concomitent, a menționat că Procuratura Generală reprezintă o autoritate publică în sensul corespunderii criteriilor stabilite de prevederile art. 7 din Codul administrativ. În asemenea circumstanțe, actele administrative emise de Procurorul General, fără a fi motivate, constituie o încălcare flagrantă a principiilor, prevăzute de Codul administrativ, inclusiv principiului de eficiență (art.28 din Codul administrativ), care prevede că, procedura administrativă se realizează într-un mod simplu, adecvat, rapid, eficient și corespunzător scopului.

Astfel, ordinul Procurorului General nr.237-p din 11.02.2020 cu privire la eliberarea din funcție nu conține nici o motivare, ceea contravine prevederilor art. 118 din Codul administrativ.

În speță, nici unul din cazurile de excludere a obligativității motivării actului administrativ nu se regăsește.

Concomitent a invocat și suspiciunii de părtinire al Procurorului General în cadrul procedurii administrative manifestate prin expunerea în public, fără de a verifica materialele și probele, etichetând acțiunile procurorului de caz (reclamantului) ca ilegale, fără ca în acest sens să existe o sentință ce condamnare, încălcând principiul prezumției nevinovăției consfințit în art.21 al Constituției RM care indică că orice persoană acuzată de un delict este prezumată nevinovată pînă când vinovăția sa va fi dovedită în mod legal, în cursul unui proces judiciar public, în cadrul căruia i s-au asigurat toate garanțiile necesare apărării sale.

Astfel, conform art. 50 din Codul administrativ, pentru o autoritate publică într-o procedură administrativă nu pot acționa, de asemenea, persoanele în privința cărora există un motiv de justificare a neîncrederii față de o exercitare imparțială a funcției.

Motivul indicat supra poate exista, în special, atunci cînd persoana care acționează pentru autoritatea publică și-a expus părerea în public în mod depreciativ sau într-un alt mod ce poate fi contestat în privința unui participant la această procedură.

Expunerile în public și în mijloacele de informare în masă aferent calităților procurorilor supuși controalelor, precum că nu are încredere și că activitatea acestora este incompatibilă cu activitatea în cadrul Procuraturii.

Concomitent în acest context, consideră oportun de a reitera la caz prevederile art.342 din Codul Civil potrivit cărora actul juridic încheiat în urma constrângerii prin violență fizică sau psihică poate fi declarat nul de instanța de judecată chiar și în cazurile când violența a fost exercitată de un terț.

Violența este temei de anulare a actului juridic numai în cazul în care se demonstrează că este de natură să determine o persoană să creadă că ea, soțul, o rudă sau o altă persoană apropiată ori onoarea sau patrimoniul lor sânt expuși unui pericol iminent.

Voința este un fenomen complex atât din punct de vedere psihologic, cât și din punct de vedere juridic. Sub aspect juridic, voința este complexă, deoarece reunește în structura sa două elemente: consimțământul și cauza (scopul). Așadar, între voința juridică și consimțământ există o corelație de tipul întreg-parte.

Astfel pentru a putea vorbi despre valabilitatea/legalitatea actului juridic criticat (ordinul Procurorului General nr.237-p din 11.02.2020) este necesară prezența ”inter alia” a voinței libere și neviciate pentru emiterea acestuia prin înaintarea cererii de demisie Or, un act juridic valabil este acela care exprimă o voință juridică liberă, adică prezintă manifestarea de voință săvârșită cu intenția de a produce efecte juridice.

Mai mult, orice acțiune întreprinsă trebuie să fie proporțională cu scopul său, iar ingerințele în drepturile pârâtului și persoanelor interesate trebuie să fie echilibrate într-o măsură rezonabilă de protecție anticipată a drepturilor reclamantului.

Conform art. 1 al Legii cu privire la procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, conform căreia, procuratura este o instituție publică autonomă în cadrul autorității judecătorești care, în procedurile penale și în alte proceduri prevăzute de lege, contribuie la respectarea ordinii de drept, efectuarea justiției, apărarea drepturilor și intereselor legitime ale persoanei și ale societății.

În corespundere cu art. 11 alin.(1) lit.f) al Legii cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, Procurorul General are următoarele atribuții: emite, în scris, ordine și dispoziții, aprobă regulamente și recomandări metodologice.

Citează prevederile art. art. 10 alin. (1), 11 alin. (1) Cod administrativ.

Astfel conchide că ordinul Procurorului General nr.237-p din 11.02.2020 cu privire la eliberarea din funcție reprezintă un act administrativ individual, care poate fi supus controlului judecătoresc.

Acesta reglementează un caz individual în domeniul dreptului public, produce nemijlocit efecte juridice în exterior și se extinde nemijlocit asupra drepturilor unei persoane concrete.

Suplimentar, citează prevederile art. 171 alin.(4) Cod administrativ, art. 13 din Convenția Europeană pentru Drepturile Omului, art. art. 162 alin. (1), (3), 10 alin.(1), 17, 20, 164, 165 alin. (1), (2), (3) Cod administrativ.

Astfel, susține că, reieșind din conținutul normei precitate supra, termenul de depunere a cererii prealabile a fost respectat, deoarece în actul administrativ individual - ordinul Procurorului General nr.237-p din 11.02.2020, nu a fost indicat termenul și modul de contestare, prin urmare depunerea cererii prealabile poate fi efectuată în termen de un an de zile de la comunicarea actului administrativ individual.

Referitor la termenul de înaintare a acțiunii în contencios administrativ, potrivit art.209 alin. 1) lit.a) Cod administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia.

La 19.01.2021, a formulat și depus în cancelaria Procuraturii Generale cererea prealabilă prin care am solicitat anularea ordinului Procurorului General nr.237-p din 11.02.2020.

La 01.02.2021, prin scrisoarea nr.22-142/20-65 din 25.01.2021 a recepționat răspunsul la cererea prealabilă.

Citează prevederile art. 354 lit. h) din Codul muncii, art. 224 alin. (1) lit. a) Cod administrativ.

Prin acțiunile sfidătoare ale angajatorului, au fost încălcate un șir de principii fundamentale ale legislației muncii care asigură protecția efectivă a salariaților, stabilite de art. 5 din Codul Muncii.

Precum a menționat și mai sus, atunci când instanța examinează legalitatea ordinului de concediere, instanța va verifica, în baza probelor prezentate, faptul dacă voința exprimată în cererea de demisie coincide cu voința reală a salariatului. în situația în care reclamantul va susține că cererea de demisie a fost depusă la insistența angajatorului, această circumstanță va fi supusă verificării.

De asemenea, citează prevederile art. art. 89 alin. (1), (2), (3), 90 alin. (1), (2), 329 alin.(1), 330 alin. (1) lit. b) din Codul Muncii.

În temeiul normelor sus citate, consideră că ulterior anulării ordinului contestat angajatorul urmează nu doar a restabili în funcție salariatul (reclamantul Statnîi Roman), dar și să achite salariul pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă în conformitate cu normele legale.

Totodată, citează prevederile art. 96 alin (1), (1^1) Cod de procedură civilă, art. art. 89 alin. (2), 87 alin. (1), 42^1 alin. (7) din Codul Muncii.

În concluzie menționează că cele relatate în cererea urmează a fi privite prin prisma cronologiei evenimentelor descrise, situației în ansamblu în organele procuraturii în special în perioada decembrie-februarie 2020.

Consideră că prin acțiunile descrise și prin materialele cauzei se dovedește pe deplin temeinicia acțiunii înaintate precum și consecutivitatea acțiunilor angajatorului care dovedesc presiunile exercitate prin diferite modalități, inclusiv concomitent pentru a determina și forța reclamantul să scrie cerere de demisie, solicită instanței de judecată să admită cererea de chemare în judecată.

Prin urmare, reclamantul a solicitat anularea actului administrativ individual defavorabil – ordinul Procurorului General nr. 237-p din 11.02.2020, precum și a soluției adoptate în urma examinării cererii prealabile ca fiind ilegale.

La data de 08 aprilie 2021 din partea Procuraturii Generale a parvenit referința pe marginea acțiunii prin care solicită declararea inadmisibilității acțiunii sau respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată. (f.d.67,68-70)

În motivarea poziției sale, a reiterat că, în motivarea cerințelor, reclamantul invocă pretinsele erori de procedură admise la emiterea ordinului, dar şi pretinsa lipsă de consimțământ a reclamantului cu privire la eliberarea din funcţie.

În ceea ce priveste pretinsele erori de procedură, susține că, reclamantul a indicat ordinul de demisie este nul din motivul că nu este motivat.

Astfel, susține că, art. 118 din Codul administrativ într-adevăr prevede necesitatea de a motiva actele administrative cu caracter individual. În mod special: 1) motivarea de drept (se conține în preambulul Ordinului), 2) motivarea de fapt (se conține în partea finală, indicându-se drept temei raportul dlui Roman Statnîi, care este ataşat la dosarul administrativ), 3) descrierea succintă a proceduri administrative (se aplică doar în cazul actelor administrative defavorabile, adică nu în speța dată). Respectiv, Ordinul contestat corespunde cerințelor de formă şi de conținut stabilite de normele juridice în vigoare și nu poate fi anulat pe temeiul acesta. Mai mult ca atât, însuşi partea reclamantă face trimitere la prevederile Codului administrativ care reglementează cazurile când nu este obligatorie motivarea actului administrativ şi anume alin.(4) art. 118 spune, citează: Motivarea nu este obligatorie în cazul în care: a) autoritatea publică admite o petiție în totalitate fără ca prin decizia de soluţionare a ei să fie afectate drepturile sau interesele legitime ale altor persoane; b) acest lucru este prevăzut expres de lege; sau c) autoritatea publica emite acte administrative individuale de acelaşi fel într-un număr mai mare sau automatizat şi, conform circumstantelor de fapt ale cazului în parte, nu se cere o motivare.

Or, Ordinul Procurorului General nr. 237-p din 11.02.2020 este un act favorabil pe motiv că prin acesta a fost admisă integral cererea dlui R. Statnîi, de demisie şi solicitările adiacente. În sensul celor descrise mai sus, menționează că practica judiciară este uniformă, iar cu titlu de precedent face trimitere la decizia Curții de Apel Chişinău nr. 3a-1610/19 din 30.01.1020, menținută prin decizia Curții Supreme de Justiție nr. 3ra-510/20 din 21.07.2020.

Totodată, a accentuat că la emiterea acestuia au fost respectate în totalitate prevederile Codului muncii de la alin. (2) art. 85- Demisia, care spune: „(2) În caz de demisie a salariatului în legătură cu pensionarea, cu stabilirea gradului de dezabilitate, cu concediul pentru îngrijirea copilului, cu înmatricularea într-o instituție de învățământ, du trecerea cu traiul în altă localitate, cu îngrijirea copilului pînă la vîrsta de 14 ani sau a copilului cu dezabilități, cu alegerea într-o funcţie electivă, cu angajarea prin concurs la o altă unitate, cu încălcarea de către angajator a contractului individual şi/sau colectiv de muncă, a legislaţiei muncii în vigoare, angajatorul este obligat să accepte demisia în termenul redus indicat în cererea depusă şi înregistrată, la care se anexează documentul respectiv ce confirmă acest drept" (la caz a se vedea copia cererii privind eliberarea din funcție prin demisie, înregistrată la 11.02.2020, cu anexarea certificatelor de naştere a copiilor).

La fel, după denumire, formă şi conținut, actul prin care reclamantul a solicitat eliberarea sa din funcție este - cererea privind eliberarea din funcție prin demisie. Ea este prezentată atât de reclamant, cât și de Procuratura Generală, ataşată la dosarul administrativ. Deci, se constată cu certitudine existența şi veridicitatea acesteia. În Procuratură, potrivit practici cutumiare, cererile de la procurori deseori îmbracă forma unor rapoarte, motiv pentru care cererea reclamantului din 11.02.2020 a fost indicată în Ordinul nr. 237-p cu termenul raport”, însă prin aceasta nu este afectat legalitatea actului de eliberare din funcție. Relevant este faptul că astfel de cerere cu certitudine a fost scrisă şi depusă de reclamant în adresa Procuraturii Generale.

De asemenea, este necesar de menționat că în cererea sa cu privire la eliberare din funcție, reclamantul a solicitat şi achitarea tuturor drepturilor salariale, inclusiv compensarea tuturor concediilor de odihnă anuale nefolosite. În această ordine de idei, i-a fost acordată compensația

pentru concediul de odihnă anual nefolosit pentru perioada 26.12.2014-12.02.2020 şi indemnizația unică de concediere.

Ordinul Procurorului General nr. 237-p din 11.02.2020 este motivat, întrucât face trimitere la temeiul de fapt (cererea de eliberare din funcție din propria inițiativă), dar şi temeiurile de drept.

În ceea ce privește pretinsele vicii de consimțământ, menționează că alegațiile reclamantului, în încercarea de a pretinde o oarecare violență psihologică din partea Procurorului General, sunt expuse cu o doză excesivă de subiectivism.

Insistă asupra faptului că extrasele din articole de presă nu reprezintă probe.

Totodată, reclamantul nu a denunțat la nici un organ pretinsa constrângere. În speță, în cazul care ar fi existat astfel de constrângere/violență psihologică reclamantul era obligat să sesizeze Consiliul Superior al Procurorilor (inter alia, potrivit pct. 6.2.8 din Codul de etică a procurorilor, aprobat prin Hotărârea Adunării Generale a Procurorilor nr. 4 din 27 mai 2016) şi publicată pe pagina web a Procuraturii. Mai mult ca atât, în cererea sa privind eliberarea din funcție reclamantul detaliat a relatat care sunt motivele, fapt care încă o dată denotă liberul consimțământ.

În final, accentuează că sub aspect procedural nu au fost admise derogări de la Legea cu privire la Procuratură ce reglementează atribuțiile Procurorului General, iar alegațiile reclamantului privind ilegalitatea Ordinului din 11.02.2020 sunt neconcludente şi fără suport juridic.

În ce priveşte termenul adresării în instanța de judecată, menționează că litigiului în cauză îi sunt specifice prevederile legislației muncii, care în art. 355 alin. (1) Codul muncii reglementează termenii de adresare în judecată pentru soluționarea litigiului individual de muncă. Astfel, potrivit acestuia cererea privind soluţionarea litigiului individual de muncă se depune în instanţa de judecată în termen de 3 luni de la data când salariatul a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului său. Or, este evident că prezenta acțiune în instanța de judecată este depusă cu omiterea termenului prevăzut de Codul muncii şi mai mult ca atât - chiar cu omiterea termenului de 30 zile – reglementat de art. 209 alin. (1) lit. b).

La fel, insistă asupra faptului că Ordinul Procurorului General este un act favorabil părții reclamante(a se vedea art. 11 alin. (1) lit. b) - acte favorabile - actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel), or prin acesta a fost admisă integral cererea dlui Roman Statnî de eliberare, inclusiv cu achitarea drepturilor salariale sub formă de compensarea concediilor anuale de odihnă nefolosite şi indemnizației unice de concediere. Deci, alegațiile reclamantului privind pretinsa vătămare a drepturilor prin activitatea administrativă şi ilegalitate a Ordinului Procurorului General sunt absolut neîntemeiate.

Prin urmare, consideră că instanța urmează să aplice prevederile art. 207 alin. (2) lit. d, e) Cod administrativ, prin declararea inadmisibilității acțiunii, sau după caz să aplice prevederile art. 224 alin. (1) lit. f) Cod administrativ şi să dispună respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată.

În ședința de judecată:

Reclamantul Statnîi Roman a susținut acțiunea depusă solicitând admiterea acesteia în modul în care a fost formulat.

Reprezentantul autorității publice pârâte Procuratura Generală, Vochin Alina, a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată.

Aprecierea instanței de judecată:

Examinând acțiunea reclamantului Statnîi Roman, audiind explicațiile participanților la proces, studiind argumentele pârâtului, probele administrate în ansamblul şi interconexiunea lor,

normele legii aplicabile, instanța de judecată constată că acțiunea este admisibilă şi pasibilă de a fi respinsă, din următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ. O acţiune în contencios administrativ poate fi înaintată şi atunci când autoritatea publică nu a soluţionat în termen legal o cerere.

Conform art. 2 alin. (1) din Codul administrativ, prevederile prezentului cod determină statutul juridic al participanţilor la raporturile administrative, atribuţiile autorităţilor publice administrative și ale instanţelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de contencios administrativ, drepturile și obligaţiile participanţilor în procedura administrativă și cea de contencios administrativ.

Conform art. 3 din Codul administrativ, legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ţinându-se cont de interesul public și de regulile statului de drept.

Conform art. 18 din Codul administrativ, interesul public vizează ordinea de drept, democraţia, garantarea drepturilor și a libertăţilor persoanelor, precum și obligaţiile acestora, satisfacerea necesităţilor sociale, realizarea competenţelor autorităţilor publice, funcţionarea lor legală și în bune condiţii.

Conform art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, autorităţile publice și instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Conform art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenţia.

Referitor la admisibilitatea acțiunii.

În sensul art. 20 și art.189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană poate înainta o acțiune în contencios administrativ, dacă revendică încălcarea prin activitatea administrativă a unei autorități publice a unui drept legitim sau a unei libertăți stabilită prin 6 lege. Cu privire la acțiunea în contencios administrativ decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform Codului administrativ.

Conform art. 5 din Codul administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

Potrivit art.10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Articolul 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ prevede că, actul administrativ individual defavorabil este actul care impune destinatarilor lor obligaţii, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Prin urmare, ordinul Procurorului General nr. 237-p din 11 februarie 2020 – este un act administrativ individual emis în privința reclamantului Statnîi Roman.

Instanța de judecată reține că, admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ este condiționată *inter alia* de revendicarea de către reclamant a încălcării unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice.

Conform art. 17 din Codul administrativ, prevede că, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 39 din Codul administrativ, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat și nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Instanța menționează că la art. 17 se dă noțiunea dreptului vătămat, în sens material, iar noțiunea ”revendică încălcarea” din dispozițiile normelor art. 189 și art. 207 alin. (1) lit. e) Cod administrativ, relevă un aspect procesual și se referă la dreptul reclamantului de a înainta acțiunea în contencios administrativ.

Reclamantul are dreptul la înaintarea acțiunii în contencios administrativ ori de câte ori se deduce la o examinare în prima facie - circumstanțele din cererea sa, acte, dosar administrativ etc. – probabilitatea (posibilitatea) lezării unui drept al său prin actul administrativ individual contestat.

Probabilitatea că dreptul subiectiv ar putea fi vătămat este prezumată de fiecare dată când o persoană este destinatar (art. 11 alin. (2) enunțul 1) al actului administrativ individual defavorabil sau este terț.

Reclamantul Statnîi Roman este destinatarul actului administrativ individual contestat.

Noțiunea „revendică încălcarea” nu echivalează cu noțiunea „vătămarea dreptului”.

”Revendicarea încălcării” justifică dreptul reclamantului în sens procesual de a înainta acțiunea în contencios administrativ, iar „vătămarea dreptului” se dovedește prin probațiune, fiind o problemă de fond.

Astfel, constatarea vătămării dreptului de fiecare dată trebuie să fie un element de fond, altfel, acțiunea trebuie examinată în fond de către instanța competentă pentru a nu îngrădi accesul la justiție (art. 6 CEDO, 20 Constituția RM, art. 39 CA).

În conformitate cu art. 191 alin. (1) din Codul administrativ, cu excepţia cazurilor prevăzute la alin. (2) și (3), judecătoriile soluționează în fond toate acţiunile în contencios administrativ. În temeiul art. 191 alin.(1) din Codul administrativ, controlul de legalitate a actelor Procuraturii Generale este de competența Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, or, aceste acte nu se regăsesc în excepțiile de la alin.(2) și (3) a art. 191 din Codul administrativ.

Astfel, acțiunea în contencios administrativ este înaintată de reclamant cu respectarea competenței jurisdicționale și teritoriale.

Acțiunea înaintată de către reclamant reprezintă o acțiune în contestare, în conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ. Or, obiectului acțiunii în contestare constă în anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual.

În sensul enunțat, art. 209 alin. (1) din Codul administrativ prevede că, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător.

Potrivit art. 165 alin. (2) din Codul administrativ, dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau este indicată incorect, cererea prealabilă poate fi depusă în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ ori a respingerii petiției.

Urmează a fi reținut că, reclamantul Statnîi Roman la data de 19 ianuarie 2021, s-a adresat cu cerere prealabilă către Procuratura Generală, la care a primit răspunsul nr. 22-142/20-65 din 25 ianuarie 2021.

Astfel, acțiunile în contencios administrativ privind anularea ordinului Procurorului General nr. 237-p din 11 februarie 2020 și a deciziei emise în procedură prealabilă nr. 22-142/20-65 din 25.01.2021 a fost înaintată la data 05 februarie 2021, fapt ce denotă respectarea termenului de înaintare a acțiunilor de către reclamantul Statnîi Roman.

Instanța de judecată a constatat că motive de inadmisibilitate în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) din Codul administrativ în privința acțiunilor de contencios administrativ înaintate de Statnîi Roman nu se regăsesc, prin urmare, acțiunile sunt admisibile.

Referitor la temeinicia acțiunii.

În speţă, din materialele dosarului instanţa reţine că, la data de 11 februarie 2020, reclamantul Statnîi Roman s-a adresat Procurorului General Alexandr Stoianoglo cu cerere privind eliberarea din funcție prin demisie. (f.d. administrativ 15)

Prin ordinul Procurorului General nr. 237-p din 11 februarie 2020, în conformitate cu prevederile art. 11 alin. (1) lit. f), art. 56 lit. b), art. 58 alin. (1) lit. a) și alin. (2), art. 61, art. 62 alin. (2) din Legea nr. 3 din 25.02.2016 cu privire la Procuratură, art. 119 alin. (1) Codul muncii, art. 6 alin. (4) din Legea nr. 133 din 17.06.2016 privind declararea averii și intereselor personale, s-a ordonat eliberarea d-lui Roman Statnîi din funcția de procuror în Procuratura Anticorupție, pe motivul demisiei din Procuratură în baza raportului depus, de la 12.02.2020. (f.d. administrativ 16-17)

La data de 19 ianuarie 2021, reclamantul Statnîi Roman s-a adresat Procuraturii Generale cu cererea prealabilă prin care a solicitat anularea ordinului Procurorului General nr. 237-p din 11.02.2020. (f.d. administrativ 1-14)

Prin răspunsul Procuraturii Generale nr. 22-142/20-65 din 25 ianuarie 2021, s-a respins cererea prealabilă din 19 ianuarie 2021. (f.d. administrativ 18)

Prin urmare, la data de 05 februarie 2021, Statnîi Roman s-a adresat cu acțiune în contencios administrativ (concretizată ulterior) împotriva Procuraturii Generale cu privire la contestarea actului administrativ individual defavorabil. (f.d. 2-16, 73-76, 95-104 vol.I)

Potrivit **art. 43 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova,** orice persoană are dreptul la muncă, la libera alegere a muncii, la condiţii echitabile şi satisfăcătoare de muncă, precum şi la protecţia împotriva şomajului.

Conform art. 44 alin. (1) din Constituția RM, munca forţată este interzisă.

În conformitate cu prevederile **art. 56 Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016,** raporturile de serviciu ale procurorului încetează în următoarele cazuri: a) în circumstanțe ce nu depind de voința părților; b) în cazul eliberării din funcție.

Conform **art. 58 alin. (1) lit. a) din Legea cu privire la Procuratură,** procurorul, procurorul-șef și adjunctul Procurorului General sînt eliberați din funcție în cazul: a) depunerii cererii de demisie.

Articolul 58 alin. (2) Legea cu privire la Procuratură prevede că, în cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a), b) și c), eliberarea din funcție se face prin ordin al Procurorului General, în temeiul cererii sau, respectiv, al refuzului, prezentate în scris..

Conform **art. 58 alin. (4) Legea cu privire la Procuratură**, ordinul Procurorului General privind eliberarea din funcție poate fi contestat în instanța de judecată în condițiile legii.

Potrivit **art. 58 alin. (5) Legea cu privire la Procuratură,** în cazul anulării ordinului de eliberare din funcție, procurorul va fi repus în toate drepturile, plătindu-i-se, conform legii, drepturile bănești de care a fost privat.

Potrivit **art. 85 alin. (1), (4) din Codul muncii**, salariatul are dreptul la demisie - desfacere a contractului individual de muncă, cu excepţia prevederii alin.(4^1), din proprie iniţiativă, anunțând despre aceasta angajatorul, prin cerere scrisă, cu 14 zile calendaristice înainte. Curgerea termenului menţionat începe în ziua imediat următoare zilei în care a fost înregistrată cererea.

Timp de 7 zile calendaristice de la data depunerii cererii de demisie, salariatul are dreptul să-şi retragă cererea sau să depună o nouă cerere, prin care să o anuleze pe prima. În acest caz, angajatorul este în drept să-l elibereze pe salariat numai dacă, până la retragerea (anularea) cererii depuse, a fost încheiat un contract individual de muncă cu un alt salariat în condiţiile prezentului cod.

Totodată, la nivel internațional dreptul la muncă este recunoscut şi protejat de art. 23 din Declaraţia Universală și de art. 6 alin. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, însă acesta nu este un drept absolut şi nelimitat.

Codul muncii al Republicii Moldova, de asemenea, conţine norme juridice referitoare la libertatea muncii, prevăzând în art. 5 lit. a) libertatea muncii, care include: dreptul la munca liber aleasă sau acceptată, dreptul dispunerii de capacităţile sale de muncă, dreptul alegerii profesiei şi ocupaţiei.

Având în vedere specificul dreptului la muncă, dar şi al poziţionării subiecţilor raporturilor de muncă, atât normele naţionale, cât şi cele internaţionale stabilesc un minim de garanţii, menite să asigure un echilibru dintre angajaţi şi angajatori şi o protecţie adecvată a demnităţii, securităţii şi stabilităţii angajaţilor.

Aici, instanța reiterează că dreptul la muncă, la desfacerea contractului individual de muncă, alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupaţiei, precum şi a locului de muncă vizează posibilitatea oricărei persoane de a exercita profesia sau meseria pe care o doreşte, în anumite condiţii stabilite de legiuitor. Or, libertatea muncii exclude munca forţată, iar în temeiul art. 44 alin. (1) al Constituţiei coroborat cu art. 6 alin. (3) și 7 alin. (1) Codul muncii, munca forţată este interzisă.

Nimeni, pe toată durata vieţii sale, nu poate fi obligat să muncească sau să nu muncească într-un anumit loc de muncă sau într-o anumită profesie, oricare ar fi acestea.

În ceea ce priveşte libertatea de a nu munci, este de menționat faptul că munca nu este o obligaţie. Din acest punct de vedere, dreptul persoanei de a nu munci cuprinde două aspecte: dreptul de a refuza munca şi dreptul de a înceta munca.

Dreptul de a refuza munca reprezintă situația în care persoana fizică nu este încadrată în câmpul muncii și refuză o ofertă de a se angaja în câmpul muncii. Pe când dreptul de a înceta munca se referă la situația în care persoana fizică este antrenată într-un raport juridic de muncă, însă decide să pună capăt acestei relații de muncă prin demisie. Respectiv, atât legislația muncii cât și legile speciale în acest sens, în scopul asigurării stabilităţii raporturilor de muncă condiţionează încadrarea în câmpul muncii de întrunirea anumitor cerințe, precum şi stabilesc situaţiile de angajare, suspendare şi încetare a raporturilor de muncă.

Raportând cadrul legal la circumstanțele faptice ale cauzei, instanța reține că prin acțiunea promovată, reclamantul Statnîi Roman solicită anularea ordinului Procurorului General nr. 237-p din 11 februarie 2020, pe motiv că ar fi fost ”presat să demisioneze”.

Din analiza suportului probator administrat la caz se reține că, prin cererea din 11 februarie 2020, Statnîi Roman a solicitat eliberarea din funcție prin demisie.

Reieșind din constatările sus menționate, instanța de judecată reține că argumentele reclamantului sunt neîntemeiate, or, însăși reclamantul dispunând liber de dreptul subiectiv material sau de interesul legitim a depus la data de 11 februarie 2020 cererea de demisie, solicitând încetarea raporturilor de serviciu.

Examinând materialele cauzei și apreciind probele administrate în conformitate cu principiile pertinenței, concludenței, admisibilității și veridicității acestora, precum și în coroborarea lor, instanța reține că declarațiile martorilor sunt concordante și se confirmă reciproc prin înscrisurile prezentate la dosar.

În ceea ce privește înregistrarea audio (Stenograma) invocată de reclamant ca probă a viciului de consimțământ la depunerea cererii de eliberare din funcție, instanța constată că aceasta nu relevă existența unor acte de constrângere, amenințare, presiune sau a altor împrejurări care să fi afectat caracterul liber și conștient al manifestării de voință a reclamantului. Conținutul acestora nu confirmă susținerile acestuia privind exercitarea unor influențe nelegitime din partea autorității publice și nu demonstrează că cererea de eliberare din funcție a fost exprimată în alte condiții decât cele rezultate din înscrisurile administrate în cauză.

Or, potrivit regulilor privind sarcina probațiunii prevăzute de Codul administrativ, partea care invocă existența unor împrejurări de fapt este obligată să le dovedească prin probe pertinente și concludente. În speță, reclamantul nu a prezentat probe suficiente și convingătoare din care să rezulte că manifestarea sa de voință a fost viciată la momentul depunerii cererii de eliberare din funcție.

Prin urmare, ordinul enunțat a fost emis în limitele competenței stabilite de lege, cu respectarea procedurii legale, precum şi în corespundere cu prevederile legislaţiei în vigoare, iar contrariul nu a fost demonstrat.

Mai mult, în actul administrativ individual defavorabil care se solicită a fi anulat în prezenta speță a fost indicat temeiul juridic (de drept) și temeiul faptic pentru care a survenit eliberarea din funcție a lui Statnîi Roman, adică acesta corespunde cerinţelor de formă şi de conţinut stabilite de normele juridice în vigoare și anume motivarea de drept (se conţine în preambulul Ordinului), motivarea de fapt (se conţine în partea finală, indicându-se drept temei cererea (raportul) dlui Statnîi Roman).

Instanța reține că principalul argument invocat de reclamant constă în susținerea că cererea de demisie nu ar fi reprezentat expresia unei voințe libere și conștiente. Acest argument nu poate fi primit.

Din analiza probelor administrate rezultă că reclamantul nu a demonstrat existența vreunui viciu de consimțământ care să afecteze validitatea cererii de demisie. Simpla afirmare a existenței unor presiuni psihologice, a unui disconfort profesional, a unor relații tensionate în cadrul instituției ori a regretului ulterior exprimării voinței nu constituie, în sine, dovada unei constrângeri juridice de natură să lipsească persoana de libertatea de a decide.

Instanța observă că cererea de demisie a fost redactată și semnată personal de reclamant, fiind formulată într-o manieră clară, neechivocă și necondiționată. Din conținutul acesteia nu rezultă existența vreunei rezerve, condiționări sau opoziții care să pună la îndoială caracterul voluntar al manifestării de voință.

Totodată, reclamantul nu a prezentat probe obiective din care să rezulte exercitarea unor amenințări, constrângeri, violențe ori alte acțiuni ilicite imputabile autorității publice care să fi determinat depunerea cererii de demisie.

În lipsa unor asemenea dovezi, instanța nu poate concluziona că voința reclamantului a fost viciată.

În contenciosul administrativ, deși autoritatea publică are obligația de a demonstra legalitatea actului administrativ contestat, persoana care invocă existența unor împrejurări de fapt de natură să răstoarne prezumția de legalitate a actului este ținută să administreze probe pertinente și concludente. Reclamantul nu și-a îndeplinit această obligație procesuală.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în mod constant că instanțele naționale sunt competente să aprecieze valoarea și suficiența probelor administrate, iar articolul 6 §1 din Convenție nu impune admiterea unor pretenții care nu sunt susținute prin probe pertinente și credibile. Sarcina instanței este de a verifica dacă procedura, privită în ansamblul său, a fost echitabilă. În aceste condiții, instanța concluzionează că pretinsul viciu de consimțământ a rămas la nivelul unor simple afirmații, fără suport probator. În lipsa unor dovezi clare și convingătoare privind caracterul nevoluntar al demisiei, ordinul Procurorului General, emis în executarea unei cereri de demisie valabile, beneficiază în continuare de prezumția de legalitate și nu poate fi anulat.

În consecință, instanța reține că reclamantul nu a probat existența unor vicii de consimțământ la depunerea cererii de demisie și nici caracterul ilegal al ordinului Procurorului General nr. 237-p din 11 februarie 2020.

Or, în conformitate cu art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, sarcina probei revine participantului care își întemeiază pretențiile pe anumite împrejurări de fapt, iar probele administrate în cauză nu confirmă exercitarea unor presiuni ori constrângeri de natură să lipsească reclamantul de libertatea de a-și manifesta voința. În lipsa unor încălcări ale normelor materiale sau procedurale la emiterea actului administrativ contestat, instanța concluzionează că acesta este legal și întemeiat, motiv pentru care acțiunea urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

În contextul celor relatate, instanța subliniază că, pentru a fi anulat un act administrativ, reclamantul exercitând dreptul său la acțiune, urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Respectiv, nici unul din temeiurile invocate de reclamant pentru anularea actului administrativ individual contestat, nu atinge nivelul minim pentru a putea fi reținut ca temei de anulabilitate sau de nulitate a actului administrativ individual defavorabil, or, actul contestat este emis conform legii, cu respectarea procedurii stabilite și de către organul competent.

În consecință, analizând normele legale în coraport cu circumstanțele faptice stabilite, precum și criticele aduse actului contestat de către reclamant, instanța de judecată conchide că, actul contestat este legal și întemeiat. Instanța nu a constatat admiterea a careva abateri la emiterea actului administrativ menționat, legalitatea acestuia nefiind pusă la îndoială de către instanța de judecată, or, contrariul nu a fost demonstrat în cadrul procesului de judecată organizat

cu respectarea principiilor contradictorialității și al egalității de tratament - ceea ce denotă că temei de admitere a pretențiilor reclamantei nu există.

Pe cale de consecinţă, instanţa de judecată remarcă prevederile art. 6 § 1 din CEDO, care oglindeşte că orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public şi într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanţă independentă şi imparţială, instituită de lege, care va hotărî, fie asupra încălcării drepturilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzaţii în materie penală îndreptate împotriva sa.

Instanța nu se expune asupra fiecărui argument invocat de participanții la proces, ținând cont de Avizul nr. 11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni, în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, din care rezultă că, motivarea hotărârii nu trebuie înțeleasă ca necesitând un răspuns la fiecare argument invocat. Or, potrivit jurisprudenței Curții Europene, pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea trebuie să evidențieze că, judecătorul a examinat chestiunile esențiale prezentate și nu trebuie interpretată ca impunând un răspuns detaliat la fiecare argument (Van de Hurk vs Țările de Jos, 19 aprilie 1994 , pct.61, seria A, nr.288).

Potrivit art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–e).

În acest sens instanța de judecată, reieșind din circumstanțele de fapt constatate supra, coroborate cu normele de drept relevante situației din speță, consideră necesar a respinge, ca neîntemeiată, acțiunea în contencios administrativ depusă de Statnîi Roman împotriva Procuraturii Generale privind anularea ordinului Procurorului General nr. 237-p din 11 februarie 2020 și a deciziei emise în procedură prealabilă nr. 22-142/20-65 din 25.01.2021.

În conformitate cu prevederile art. 224-229 din Codul administrativ al Republicii Moldova, instanța de judecată,

h o t ă r ă ș t e :

Se respinge acțiunea în contencios administrativ depusă de Statnîi Roman împotriva Procuraturii Generale privind anularea ordinului Procurorului General nr. 237-p din 11 februarie 2020 și a deciziei emise în procedură prealabilă nr. 22-142/20-65 din 25.01.2021, ca fiind neîntemeiată.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău sediul Râșcani. Motivarea apelului se prezintă la instanța de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la Judecătoria Chișinău sediul Râșcani.

Președintele ședinței,
Judecător **Cristina Panfil**